

Генрі Форд
Валентина Вздутьська

Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей
Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це унікальний проект, який сприяє якісному дозвіллю батьків і дітей. Книжки серії написано в захопливій і доступній формі, що робить процес читання улюбленим і корисним дозвіллям. Діти поринають у неймовірні пригоди персонажів та відкривають для себе життя головних героїв – видатних особистостей в історії людства.

Біографія Генрі Форда познайомить вас із людиною, яка знала, чого прагне, і вміла за це боротися! Форд був цікавою, мужньою, сміливою особистістю. Він присвятив життя своїй пристрасті – створенню першокласних авто, які стали доступні для більшості. Генрі Форд рішуче йшов до своїх цілей, ризикував, починав спочатку і перемагав.

Книжка про Генрі Форда захоплює пригодами, де є боротьба та кохання, досягнення та поразки, успіх та мудрість. А головне – це реальна історія про справжніх людей.

Для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

Валентина Вздутьська

Генрі Форд

Дорогі читачі!

Перед вами книжка із серії мотивувальних біографій найуспішніших людей. Її можуть читати як діти, так і дорослі. Це незвичайна серія. Її написано в захопливій і доступній формі. Головні герої книжок – видатні особистості, які досягли надзвичайних результатів завдяки наполегливій праці та невичерпній вірі у власні сили. Наприкінці кожного розділу – запитання, які допоможуть дитині зрозуміти й запам'ятати найважливіше.

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» навчать дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та завжди вірити в успіх!

Герой цієї книжки став конструктором автомобілів, коли всі вважали це божевіллям. Він назавжди змінив роботу фабрик і заводів. Генрі Форд – один із найбагатших і найвпливовіших підприємців в історії людства. Його компанія «Форд» належить до найбільших світових корпорацій.

Історія життя Генрі Форда допоможе зрозуміти складові успіху будь-якої справи. Передусім це сумлінна праця заради своєї мрії, наполегливість, сміливість та важливість опанування нових технологій.

Пам'ятайте: батьківське читання – один із найбільш емоційних та пам'ятних моментів для дітей. Коли ви читаєте дитині – вона відчуває ваші турботу й любов.

Любіть своїх дітей! Говоріть їм про це! Вони дуже цього потребують...

Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей»

Мудрість багатьох поколінь доводить, що найголовніше завдання батьків – допомогти дитині піднятися на її власну гору, реалізувати її власне життєве завдання. Книжкова серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» допоможе дитині підкорити будь-які вершини.

Видано чимало біографій про життя видатних людей. Але наші історії особливі тим, що вони написані «мовою дитини» та відповідають потребам сучасного покоління. Кожен із батьків мріє виростити свою дитину щасливою й успішною. Освіта посідає в цьому процесі чи не найважливіше місце. Проте варто пам'ятати, що дитині дуже важливо отримувати позитивні емоції в процесі навчання. Саме тоді вона по-справжньому захопиться знаннями і зможе запам'ятати необхідне.

Зазвичай дітям не надто подобається вчитися, щось зубрити. Вони люблять поринати у світ пригод із новими героями, співпереживати їм, учитися разом із ними й долати перешкоди. То запросіть ваших дітей у таку пригоду!

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це найкращий спосіб познайомитися з наукою, історією, досягненнями людства та світовими відкриттями. На прикладі видатних особистостей та відомих учених книжки дають зрозуміти, що визначний успіх не приходить сам собою, він підвладний лише тим, хто багато та плідно працює. Не варто кожную невдачу розцінювати як провал, адже будь-яка невдала спроба – це ще один крок, який наближає до мрії.

У дорослому віці ми приймаємо обставини такими, якими вони є. Частіше змінюємо ставлення до ситуації. Та не всі здатні змінити себе або саму ситуацію. Унікальні книжки-біографії допоможуть дитині зростати впевненим лідером із власною думкою й поглядами на світ. А батьків надихнуть на нові ідеї, досягнення та втілення цілей. І головне – допоможуть бути для своєї дитини найкращим батьком чи матір'ю.

Наприкінці кожного розділу є вправи-запитання. Вони допоможуть запам'ятати все головне й цікаве. А також наштовхнуть на роздуми, як стати першим у своїй справі, так як це зробили Коко Шанель, Стів Джобс, Альберт Ейнштейн, Блез Паскаль, Нікола Тесла, Маргарет Тетчер, Одрі Хепберн, Чарлі Чаплін, Леонардо да Вінчі, Марія Кюрі, Вільям Шекспір.

Крім того, книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» надихають проводити вільний час разом із усією родиною. Адже

спільне читання дає змогу широко говорити з дитиною про важливе, зміцнює стосунки з нею й додає любові до книжок. Читайте та надихайтесь!

Привіт!

Ця книжка про Генрі Форда. Чули про нього?

Форда називають одним із найбагатших і найвпливовіших підприємців в історії. А його справа живе досі, навіть коли його самого вже немає на світі.

Ось дещо з того, що Форд зробив у своєму житті:

- став конструктором автомобілів, коли всі вважали це божевіллям;
- створив найпопулярніше авто свого часу;
- посадив на автомобілі всю Америку;
- назавжди змінив роботу фабрик і заводів;
- установив справедливую зарплату для робітників;
- полегшив життя фермерам;
- випускав літаки та військові кораблі;
- допомагав бідним і хворим;
- захищав птахів.

Хочеш дізнатися, як це йому вдалося?

Розділ 1.

Дракон із майбутнього

Коли ви вперше зустрічаєтеся з ним, то думаєте, що він механік, схильний до сільського господарства. Пізніше ви вирішуйте, що він фермер, схильний до механіки.

Журнал Fortune, 1933 рік

Усе почалося з дракона.

Він був великий, важкий і дихав паром.

Це була найбільша подія в житті малого Генрі, і вона змінила його майбутнє.

Форд мав стати фермером. Його дід і батько працювали на землі. 1847 року вони приїхали з Ірландії до Америки в пошуках кращого життя й оселилися біля містечка Дірборн, майже на кордоні США з Канадою. Ще раніше сюди прибули їхні родичі, щоб теж обробляти землю.

Батько Генрі, Вільям Форд, був працьовитим і успішним фермером. Нова ферма, куплена з великими зусиллями, стала процвітати. Згодом він закохався й вирішив одружитися з сусідською дівчиною Марі. Вона була не лишень вродлива, а й сильна духом – ніколи не здавалася і стійко долала всі негаразди.

Батьки Марі були бельгійцями. На жаль, вони рано померли, і дівчинка стала сиротою. Марі взяли на виховання сусіди Фордів. Так вона з Вільямом і познайомилася.

25 квітня 1861 року Вільям і Марі одружилися. А 30 липня 1863 року в них народився первісток, якого назвали Генрі.

Так-так, це був він, наш герой.

До речі, у рік народження Генрі Форда в Лондоні відкрили перший у світі метрополітен. Це було одне зі свідчень того, що на світ чекали величезні індустріальні зміни. У США тим часом тривала Громадянська війна, але штат Мічиган був далеко від бойових дій. Батьки Генрі мирно порядкували на фермі.

У наступні роки народилися брати й сестри хлопчика. Але Генрі був найстаршим, тож саме він мав допомагати татові на фермі, а згодом її успадкувати.

Форд любив тата й не хотів його розчаровувати. Тож він не зізнавався, що насправді терпіти не міг працювати на землі.

Для хлопця не було більшої муки, ніж одноманітні будні серед кукурудзи, бобів, корів і свиней. Може, комусь це все до вподоби, думав Генрі, але точно не йому. За найменшої ж нагоди хлопець ховався у своїй «майстерні» й копирсався в горах залізничця, яке збирав звідусіль. Мама казала, що він природжений інженер.

– Генрі, наноси води! – просив тато.

– А чому ми не можемо збудувати водогін? – поцікавився хлопчик, розбираючи чергову деталь. – Навіть давні римляни мали водогін!

– Не вигадуй, Генрі! Роби, що тебе просять!

Хлопчик був певен, що робота фермера могла бути простішою і цікавішою. Звісно, якщо її трохи осучаснити. Наприклад, запрягати у плуг не коней, а самохідну машину! Генрі чув про такі у школі. Але його батько був людиною консервативною, тож не надто любив усе нове.

Але були й цікаві дні. Наприклад, коли вони їздили в Детройт – справжнє велике місто. Тато правив кінями, Генрі з малими сідав на воза – і починалося!

– Юху!

– Тату, швидше! Ще!

У Детройті були великі вітрини, їздили швидкі брички, гамір на вулицях хлопця геть не дратував, а навіть подобався.

– Оце життя! – мружився він.

Коли Генрі повертався з міста, у кишенях хлопця торохтіла всяка всячина: гайки, шайби, різні деталі. Це були його скарби.

Під час однієї такої поїздки, коли Генрі було років дванадцять, він і зустрів дракона. До Детройта було тринадцять кілометрів. Та зустріч закарбувалася в його пам'яті на все життя.

Ви подумали про казкового дракона?

Ні, то був інший дракон – із майбутнього.

Звався він локомотив.

Це був перший транспортний засіб у житті хлопчика, який рухався без коня. Він торохтів, гудів і видихав пару. Справжнє залізне диковище!

Кажуть, що перший самохідний візок вигадав Леонардо да Вінчі. Схему цієї диво-машини він намалював у манускрипті «Атлантичний кодекс». Завдовжки 1 метр і 68 сантиметрів, а завширшки 1 метр 50 сантиметрів, цей візок заводився, як механічна іграшка на пружині, і рухався з великою швидкістю. Але кататися на ньому ніхто не міг – да Вінчі не зробив ані сидіння, ані гальм, ані керма. Він гадав, що заводний візок використовуватимуть в армії, як таран.

Локомотив працював інакше.

Він їхав завдяки паровому котлу.

Самохідні візки на парі винайшли давно. Ще 1672 року фламандський учений і місіонер Фердинанд Вербіст збудував один такий для китайського імператора. То була іграшка завдовжки 65 сантиметрів із двигуном, який працював на вугіллі. Вугілля горіло й нагрівало воду в залізній кулі з трубкою. Пара виходила крізь трубку й потрапляла на турбіну, схожу на колесо водяного млина. Турбіна крутилася, обертаючи колеса, і візок рухався.

Потім, наприкінці XVIII століття, француз Ніколя-Жозеф Кюньо розробив паровий тягач для армії, щоб перевозити артилерійські снаряди. Це був возик на трьох колесах, попереду якого бухкотів і пирхав паровий котел, схожий на казанок.

У ХІХ столітті європейці вдосконалили «парові карети». У Великій Британії навіть з'явилися автобуси на парі. Однак подобалися вони не всім. Такий транспорт гуркотів і пихтів, немов паровоз, що зійшов з рейок. Він повз, як равлик, а дорога під величезною вагою цієї залізяки оберталася на місиво. 1865 року обурені британці навіть прийняли закон щодо «парових дияволів». Перед кожною самохідною машиною мав іти чоловік із червоним прапором і дути в сигнальну дудку!

Генрі у школі теж чув про парові машини. Таємниця пари не давала йому спокою. Одного разу Форд наповнив глиняний горщик водою, накрив його кришкою і міцно її прив'язав. Він хотів дізнатися, що буде, коли в горщику з'явиться багато розігрітої пари. Може, він злетить під стелю?

Не повторюйте цей експеримент!

Його результат був жалюгідний.

БУМ!

Горщик тріснув і добряче ошпарив Генрі. Ще й мамину лекцію довелося вислухати. Хлопець навіть не знав, що гірше.

Але Генрі не відмовився від експериментів. Спершу вони були безпечними, під наглядом мами. А потім...

БУ-БУМ!

Цього разу паровий двигун, який він зробив з однокласниками, вибухнув просто на шкільному подвір'ї. Ніхто не постраждав, щоправда, згорів шкільний паркан.

А потім був дракон, що звався локомотив. Цього залізного звіра Генрі побачив біля міста. Він нагадував невеличкий паровоз, їхав повільно і був страшенно неповороткий. Генрі він здався дивовижним!

Машиніст, стоячи позаду котла, підкидав вугілля і кермував. Він зупинив «дракона», щоби пропустити віз із кінями. Цієї миті Генрі зістрибнув на землю й підбіг до машини. Помітивши захват хлопця, машиніст пояснив йому принцип роботи локомотива.

– Хочеш спробувати його завести? – запитав чоловік.

– Ще питаєте! – Генрі не тямився від щастя.

Локомотиви виконували роль моторів. З їхньою допомогою можна було запустити тартак або молотарку. Часом вони працювали як тягачі. Замість вугілля чи дров «драконам» згодовували солому, тирсу або сухі стебла кукурудзи й соняшника просто з поля.

Важили локомотиви кілька тонн і були при цьому страшенно дорогі. Їх могли собі дозволити лише багаті землевласники. Але ці машини їздили без коней. Це було справжнє диво, яке не давало Генрі спокою.

Той локомотив із паровим двигуном і привів Генрі у світ машин. Форд навіть використав деякі його особливості, будуючи свої авто.

Приблизно в цей же час сталася ще одна знаменна подія – тато подарував Генрі годинник. Це був перший механізм, що належав тільки йому.

Чи бачили ви коли-небудь нутро механічного годинника?

Там дуже красива система шестерень, яка називається агренаж. Також там є балансір або маятник. А ще механізм заведення і переведення стрілок – ремонтуар. Але серце цього дивовижного організму – заведена пружина.

Коли годинник Генрі за якийсь час зламався, один фермер показав, як його відремонтувати. Хлопець схопив усе на льоту.

– От би у когось іще зламався годинник! – мріяв Генрі. – Я б його миттю відремонтував!

Ну що ж, годинники час до часу таки ламалися. То в одного сусіда, то в іншого. Генрі зробив собі інструменти із цвяхів і маминих спиць для плетіння й визвався ремонтувати. За кілька років він здобув славу місцевого годинникаря. Якийсь час він навіть думав присвятити цьому фахові своє життя.

Генрі відчував, що от-от покине ферму й почне самостійне життя. Його тут більше нічого не тримало. Річ у тім, що коли хлопцеві було неповних тринадцять років, його чудова, дивовижна мама померла. Її шості пологи були дуже складні. Малюк помер відразу, а Марі пішла в засвіти за два тижні. Без неї дім Фордів став як годинник без пружини.

Мама навчила Генрі читати, наводити лад у своїх речах, а також інших важливих речей.

– Неприємна робота потребує мужності, терпіння й самодисципліни, – казала Марі, і життя не раз довело Генрі, що вона мала рацію.

У шістнадцять, закінчивши школу, юнак зібрав свої нехитрі речі й подався до міста починати нове життя. Він знав, що буде нелегко. Як колись його мама, він справді був готовий вступити у доросле життя. Однак він не був готовий займатися чужими справами. Він прагнув працювати лишень заради здійснення своєї заповітної мрії.

Заради дивовижних машин!

Запитання

1. Ким були батьки Генрі Форда?
2. Ким, на думку тата, мав стати Генрі в дорослому віці?
3. Яка подія в дитинстві назавжди змінила майбутнє Форда?

4. Хто винайшов перший самохідний візок? Яким був принцип роботи цієї машини?
5. Знайди в інтернеті фотографії локомотива. Які інші транспортні засоби він тобі нагадує?

Розділ 2.

Генрі зустрічає Клару й порушує обіцянку

Успіх завжди важкий.

Генрі Форд

Піднімайтесь і будьте сміливими.

Генрі Форд

Із першої роботи Генрі вигнали на шостий день.

Упс!

Кинувши ферму, юнак поїхав у Детройт, де найнявся помічником майстра в Мічиганську транспортну компанію. Світ стрімко змінювався. Міста потребували вправних майстрів, механіків та інженерів. Юнаки хотіли навчатися не з підручників, а на практиці.

– Найкраще десь на заводі! – сказав би вам Форд.

Так можна було не тільки освоїти потрібну професію, але й заробити трохи грошей.

Компанія, в яку влаштувався Генрі, виготовляла й ремонтувала вагони для кінної залізниці – конки. Це були трамваї, в які запрягали коней. Електричні трамваї лише почали з'являтися в американських містах.

Чесно кажучи, майстер, який навчав Генрі ремонтувати ті вагони, був не дуже вправним... Хлопцеві вистачило одного погляду на його роботу, щоб це зрозуміти.

– Вибачте, сер, але тут усе неправильно... – сказав Генрі впівголоса.

– Стули пельку, розумнику!

– Можна, я покажу, як треба? – хлопець дивувався, що майстер не розумів такої простої системи.

– Не лізь, малий! Хіба ти щось у тому тямив?

Генрі замовк. Але щоразу, коли цей майстер-ламайстер калічив механізм, його кулаки стискалися. Зціпивши зуби, Форд мовчав.

Але на шостий день, не витримавши й забувши про все, Генрі вигукнув:

– Але ж ви все зіпсуєте!

Спересердя майстер швиргонував на землю гайковий ключ.

– А ти вже зіпсував!

Так Генрі став безробітним. Усі проводжали його вовчими поглядами. Майстер був не першим, кому Форд вказав на помилку. Нікому не подобається почуватися дурнем, а надто на фоні шістнадцятирічного хлопця.

Дізнавшись про скруту, в яку потрапив Генрі, тато влаштував його в механічну майстерню на судноремонтний завод «Джеймс Ф. Флавер і брати». Платили там так мало, що бракувало навіть на оренду житла. Щоб не померти з голоду, ночами Генрі ремонтував годинники, намагаючись не зважати на голодне бурчання в животі.

І незабаром усе змінилося на краще. Генрі дізнався про місце в компанії «Детройт Драй Док», в якій виготовляли чимало машинерії. А серед неї – і парові двигуни.

– Єс! Єс! Єс! – витанцьовував Форд.

Здавалося, його мрія створювати самохідні машини стала ближчою.

У цій компанії Генрі пропрацював учнем машиніста два роки й вивчив усе можливе про парові машини. І став мріяти, що одного дня сам створить... Ні, не локомотив для ферми, а автомобіль для міських вулиць! Можливо, його серцем стане паровий двигун. Або щось інше.

– Цього я ще не знаю, – Форд морщив лоба.

У часи свого учнівства Генрі частенько бував на батьковій фермі. Одного разу сусід запитав його, чи тямить Генрі щось у локомотивах.

– Авжеж! – вигукнув юнак. І через свою самовпевненість мало не зтаньбився.

Фермер показав Генрі новенький локомотив «Вестінгауз». Коли хлопець побачив його, то ледь не зомлів. Він був інакше влаштований!

«Ой-ой!» – подумав Форд.

Двигун у «Вестінгауза» був не ззаду, а спереду, а котел – навпаки. І колеса приводилися в рух трохи інакше.

- То ти зможеш ним керувати, чи ні?

- Т-т... так! - кивнув Генрі. Його серце бухало, а руки тремтіли.

Хлопець видерся на локомобіль. Він змусив себе зосередитися. Трохи роздивившись двигун, Форд полегшено зітхнув. Він зрозумів, що насправді все не так і складно. Тоді нарешті Генрі опанував себе, і локомобіль запрацював.

- Ну й головатий у тебе хлопець! - гукнув фермер Фордові-старшому, який за ними спостерігав. Батько Генрі тільки насупився.

- Бісові машини! - скрикнув він.

Зустріч із «Вестінгаузом» була знаменням.

Закінчивши навчання в майстернях, Генрі влаштувався на роботу в компанію «Вестінгауз», яка виготовляла локомобілі. Заснував її чоловік-легенда.

Джордж Вестінгауз був винахідником. Він винайшов повітряні гальма для вагонів і локомотивів. Це був справжній прорив на залізниці. Нові гальма були такі надійні, що потяги змогли розвивати набагато більшу швидкість, ніж досі. Машиністи не боялися мчати колією, бо знали - вони без проблем зможуть зупинити поїзд.

Окрім гальм, Вестінгауз запатентував ще близько чотирьохсот різних винаходів. Усі вони були дуже корисними.

Але на новому місці Генрі працював не з потягами. Його найняли як експерта з налаштування та ремонту локомобілів. Їх теж виробляли в компанії «Вестінгауз». І тут на нього чекало велике розчарування!

Вивчивши парові двигуни до найменших дрібниць, Генрі раптом зрозумів:

- Ні-ні-ні! Пара - це геть не те, що потрібно...

Парові двигуни були громіздкі, важкі й небезпечні. Вони могли вибухнути, як той горщик у часи Фордового дитинства. Хто захотів би іздити верхи на паровій бомбі? Їдеш на роботу чи прогулянку з дівчиною, аж раптом:

- БУМ!

Щоби локомобілі не вибухали, їхні металеві деталі робили ще товстішими. Тож машини ставали ще важчими й повзли ще повільніше.

Потрібно було шукати інше рішення!

Часом мрія Генрі знову здавалася йому далекою й нездійсненною. Щоб не марнувати часу, він прослухав кілька курсів у бізнес-школі про те, як вести свою справу.

Коли ставало геть сумно, Форд згадував про ферму й вирушав туди в найближчий вихідний.

Ні, він не полюбив знацька фермерське життя. Але біля Дірборна було дещо інше, що він міг би полюбити. Точніше, дехто інший.

Авжеж, мова про дівчину.

Звали її Клара Браянт.

Вона мала розкішне темне волосся, а обличчя дівчини нагадувало сердечко. Коли Форд, цей цибатий юнак у кепці, вперше побачив її на новорічних танцях, у нього затремтіли коліна. Генрі не міг наважитися підійти до цієї дівчини. Та потім він зауважив, що вона страшенно любить танцювати. Як і він!

Генрі глибоко вдихнув і запросив Клару на танець. А коли музика стихла, придумав, як затримати її ще на кілька хвилин. Його знову виручили годинники.

Форд показав дівчині годинник, який зробив сам.

– От вихваляка! – засміялася вона. І раптом очі Клари розплющилися від здивування. – То це ви – той майстер, який ремонтував годинники всім нашим сусідам?!

Генрі підтвердив її здогад.

Форд і Клара протеревенили весь вечір. Генрі довідався, що її родина живе всього за чотири милі від батькової ферми. Коли він повертався з танців, то вже мріяв про наступну зустріч із цією чарівною дівчиною.

Те літо було незабутнім. Генрі і Клара каталися на човнах і ласували кукурудзою. Він розповідав дівчині про свою мрію збудувати легкий і швидкий транспорт для людей.

– Тобі вдасться, от побачиш! – підбадьорювала вона друга.

Невдовзі вони заручилися.

Та була одна проблема.

Родина Клари не хотіла віддавати її за хлопця з непевним становищем. Їм було зрозуміло, що Генрі не займатиметься татовою фермою. У нього не було свого дому. І хоч він мав роботу, але зарплата була замала, щоб купити житло й утримувати родину.

– Клара ще занадто юна. Почекайте кілька років! – відрізала мати дівчини.

– Мамо, мені двадцять! – заперечувала Клара.

– Кларо Браянт! Або ви почекаєте два роки, або не бачити вам нашого благословення!

Клара не хотіла розривати стосунків з батьками, тому заручені вирішили почекаати.

Два роки злетіли швидко, та ані свого дому, ані кращої зарплатні в Генрі так і не з'явилося. Вони з Кларою були у відчаї.

– Батьки ніколи не погодяться на наше весілля! – похнюпилася вона.

– Я обов'язково щось придумаю, люба, – Генрі намагався втішити наречену, вдаючи впевненість.

Побачивши скруту сина, тато знову прийшов йому на допомогу.

– Ти пам'ятаєш, що ми маємо нічогенький шмат лісу? – запитав він.

– Авжеж, тату! Але до чого тут ліс?

– Я подарую його тобі просто зараз. Збудуй там дім та й одружуйся з Кларою. Але є одна умова.

– Яка?

– Ти забудеш про свою машинерію і працюватимеш тут, на фермі.

Генрі відчув себе затиснутим у лещата. Кров прилила до щік. Але вибору не було! Заради Клари він міг пожертвувати навіть своєю мрією. Тож Форд пристав на батькову умову.

Генрі і Клара одружилися у квітні на двадцять другий день народження дівчини. Фордові було неповних двадцять п'ять років. Він був охоплений щастям і сумом водночас. Поруч була кохана Клара, але не було любих машин. Лише нескінченні акри лісу...

Молодята вирубали невеличку ділянку і збудували на ній затишний будиночок. Він був квадратної форми, тож його, недовго думаючи, назвали Квадратним будиночком. Генрі налаштував тартак і пересувний двигун, а тоді почав пиляти і продавати ліс.

– Коханий, – сказала Клара, – а чому б тобі не збудувати ще й майстерню?

– Яку майстерню? – Генрі розгубився.

– Для твоїх двигунів!

Тієї миті Форд відчув, як його давня мрія ожила.

– От дурень! – сказав він собі.

Клара мала рацію. Генрі обіцяв татові залишити роботу в місті, але ніхто не заважав йому працювати над винаходами на дозвіллі!

Форд облаштував майстерню й розпочав експерименти із двигунами, про які він читав у технічних журналах.

Так минуло кілька років.

Одного вересневого дня Генрі повернувся з Детройта й одразу ж кинувся розповідати Кларі неймовірну новину.

– Електрична компанія хоче найняти мене на посаду механіка та інженера! Кларо, вони пообіцяли непогану зарплату. Більше, ніж дає ліс! Цього вистачить для родини, для нас, Кларо!

Клара не знала, що й казати. Вони щойно облаштувалися в Квадратному будиночку, а Генрі хотів покинути все.

Форда теж огорнули сумніви.

«М-м-м, якщо я погоджуся на пропозицію, то порушу обіцянку татові», – думав він.

Але на той час Генрі вже вирубав увесь ліс. Продавати більше було нічого. Можна було почати щось вирощувати або розводити худобу, як і сподівався його батько...

– У-у-у! – скривився Форд.

Генрі зрозумів, що доведеться знову розчарувати тата.

– Він зрозуміє. Має зрозуміти! – прошепотів молодий чоловік, але не був упевнений у своїх словах.

Запитання

1. Як Генрі здобув професію механіка? Де йому довелося працювати?
2. Чому Форда звільнили з першої роботи? Як гадаєш, чи правильно він повівся в тій ситуації?
3. Як Генрі познайомився з Кларою? Чому вони довго не могли побратися?
4. Яку обіцянку дав Генрі Форд своєму батькові? Чи правильно він, на твою думку, вчинив?
5. Про який винахід мріяв Генрі весь цей час?

Розділ 3.

Серце дракона

Геній – це один відсоток натхнення і дев'яносто дев'ять відсотків поту.

Томас Едісон

Жодна цікава робота ніколи не буває важкою.

Генрі Форд

Генрі Форд часто жартував, що став першим офіційним водієм США. І це була правда! Тільки спочатку йому довелося розгадати одну загадку. Точніше, цілу таємницю.

Це була таємниця драконового серця.

Генрі й Клара зібрали речі й перебралися до міста. Його дружина досі була трохи шокована. Але вона розуміла, що на фермі Генрі ніколи не буде щасливим.

Електричну компанію, в яку Генрі взяли інженером на нічні зміни, заснував видатний винахідник Томас Едісон. Він створив фонограф – перший у світі прилад для запису і відтворення звуку. Едісон також удосконалив телеграф і телефон. «Алло!» – кажемо ми, коли відповідаємо на дзвінок. Вживати це слово вигадав саме Едісон.

Компанія Едісона давала одну чудову нагоду – завдяки їй Генрі міг вивчити як слід роботу електротехніки. Адже з допомогою електричного струму Форд міг здійснити свою мрію.

Тут треба дещо пояснити.

Мова зовсім не про електромобілі. Насправді їх винайшли вже давно.

Ще 1828 року угорець Аньош Дедлік змайстрував візок, що пересувався завдяки електроструму. Експерименти з електромобілями тривали все XIX століття. 1881 року на виставці в Парижі можна було побачити триколісний електромобіль Густава Трове. Він їздив зі швидкістю 12 кілометрів за годину. Згодом щось подібне винайшли в Німеччині.

Але почати масове виробництво такого транспорту заважали кілька проблем. Акумулятори були надто важкі та ненадійні, а заряду вистачало ненадовго. Наприклад, електромобіль Трове міг проїхати без підзарядки щонайбільше 24 кілометри. А заряджати такий транспорт було дуже складно. Знадобляться ще кілька винаходів майбутнього, щоб електромобілі запрацювали як слід.

Струм був потрібен Фордові для бензинових авто.

Електрична іскра запалює пальне у двигунах внутрішнього згоряння. Ці двигуни почали виробляти в Європі ще в середині XIX століття, але майже ніхто не прогнозував ім великого майбутнього. І вони помилялися.

Генрі теж спершу не дуже вірив у «магію» цих двигунів.

У роки свого учнівства Форд прочитав в англійському журналі «Світ науки» про безшумний чотиритактний двигун німецького інженера Ніколауса Отто.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=64616292&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.